

Japánosan

Az őszben mindig ott van a tavaszból
Egy lomb, egy dallam, egy csillag s nekem
Borús vágyamban, mely feléd barangol,
Még integet az első szerelem.

*

Örök tajfun dúl sorsom óceánján,
Vágyak hajóit elsüllyesztve mind,
Én nézem e dúlást dalolva, árván
S szemed kékjéből üdvök ege int.

*

A kert mélyében alszanak szelíden
A bús virágok. Hús éjszaka van.
Szerelmünk napja tűntén árva szívem
Így álmodik felőled hasztalan.

*

Egy pók szó hálót gondosan az éjben,
Két jázminág közt a mély csendbe szó.
Szívem s szíved közt a gyorslábú évek
Így szónek szálát s kész a szemfedő.

Dicsőség Adynak

Fekete-zöld babérfák terhe
Hatodik éve hull sírodra
s nem némúltál el, Ady Endre,
De zendülsz távol századokba!
Illés-szekéren szállsz fölöttünk
Montblanc-tetőnél magasabban,
Magányosan s ez árva földről
Himnusz, sírás, utadra harsan.

Most téged illet a dicséret,
Ki értünk vívódtál, daloltál
S akartad, hogy a magyar élet
Éljen s érette sírba rogytál.
Mit adjunk, éneket, virágot,
Babért, méltót dicséretedre?
Elmúlnak országok, világok
S te élsz, te győzöl, Ady Endre!

A fekete bika

Ballag a csorda már az út porában,
A kondás kürtje álmodozva bűg
S a csorda végén baktat egymagában
Egy nagy, fekete bika, mint a bú.

A többiek mind egy csapatba mennek
És vidoran néznek egymásra ők,
Egyik-másik szerelmesen epedve
Már összebúvik és vágyódva bög.

A kertekben a hervadt napraforgó
Nyugatra csügged és az égi bolygó
Fáradt szemével vörösen hunyorgat.

A nagy, fekete bika elmaradva
Oly árván néz a tűnő, tompa napba
S a fázó nyárfák baljósan susognak.

Téli éjszakákon

Az emberek, az élők és halandók
Elmúlnak tőlem lassan, csöndesen
És becsukódnak minden földi ajtók
És beborul egem és életem.
Az ifjúsággal a szerelem elmegy
A mennyei és földi szerelem,
Az örömök utolsót énekelnek
S a bánatok maradnak csak velem.

A bánatok s a régi, boldog ősök,
Magyar költők, tündöklő, végtelen
Dicső sorokban az áldott elődök,
Ők súgnak szellemhangokon nekem.
Balassi, Csokonai és Petőfi,
Arany, Tömörkény. És én figyelem
E hangokat, mint darvakat a téli
Magányos, hűvös, ködös éjjelen.
Lelkem szeme szent röptüket idézi
S hozzájuk hangolom az énekem...

Ámen

Majd elmúlok szelíden, mint egy álom
És följárok bús téli éjszakákon.
A magyar bánat szenderét virrasztom
S kopogtatok a túlvilági ajtón.
A magyar Istent kérem csöndesen meg,
Hogy irgalmazzon árva nemzetemnek
S véremnek bíborából lesz kelendő
Az új hajnal, a boldogabb jövőendő.

Copernicus

Az égre néz és astrolabiummal
Számítja ki: mily messze s mily nagyok
A magasságban estenden kigyúlva
Reánk lenéző büszke csillagok.

Az égre néz és ő már tudva tudja,
Hogy gögös földünk is csak csillag ott,
Ki pályáját örök törvényre futva
Szolgálja a királyi, ős Napot.

Az égre néz és lenn a földi lárma
Tovább zajong és dúl a háború
S az özvegy, árva mind oly szomorú.

Sok század tűntén thorni csillagászra
Jön thorni győző s míg a föld forog,
Túrják tovább komor vakondokok.

Szonett

Tarján Nórának

Bizony nehéz út a művészet útja,
Én vallom ezt, ki túl az út felén
Már ballagok a régi nótát fújva
S derűs lemondón látom: nincs remény.

De szép az emlék, mely az ifjúságból
Felém ragyog, mint áldozón a nap,
Ha már tüze csupán pislogva lángol,
Melege annál barátságosabb.

Az emlék megszépíti bánatunkat
És bánatunk lassan emlékre válik
S míg eljutunk szép csöndesen odáig,

Hol ránk várnak a régen múltba húnytak:
Ifjú mosoly és rózsza még akadnak,
Visszfényei a tűnő alkonyatnak!

Magyarok Pesten

Andrássy útján a fanyar tavasznak
Zöld aranyában égnek a tetők,
Piros, kék gömbök szállnának magasba
S rövid pórázon csak libegnek ők.

Ó mennyi pompa, mennyi fény és mennyi
Hiúság baktat csillogó uton,
Piros, kék gömbök módján fönn lebegni
Az élet színén, büszkén, ámulón.

De egy sarokban, az árkádok alján
Megállít két bús bálvány, két anyó.
Matyóhímzéssel jöttek Pestre, tarkán
És most delelnek: előttük motyó.

A tavasz napja minden ragyogása
A tarka hímzésen táncol, kacag,
Ott tündököl, mint Ázsia varázsa
S a tömeg elmegy mellette, a vak.

Ők lelküket hímezték álmodozva
E szép holmikba, ősi vágyakat
Szóttek beléjük s e keleti pompa
Az egyetlen, mi nékik megmaradt.

A két bús bálvány mozdulatlan árván
A robogásos útra rámered.
Oly furcsa nékik mind e lárma, látvány,
Testvéreim ők s itt idegenek.

Emlék

Egy nyári éjre emlékszel-e még?
Mint csillag fénye a lelkemben ég.

Egy nyári csókra még emlékszel-e?
A télben is melenget melege.

Egy nyári éj volt és egy nyári csók.
Édes valóság és boldog titok.

Vagy mese volt csak, álom? Nem tudom.
Már ballagok a temető uton.

Mese volt, álom, káprázat? Lehet!
Megszépítette bús életemet!

A régi kispap

Ki álltam egykor oltárod derengő
Kora reggeli fényében s a tömjént
Égettem szent neved dicséretére
És földre hulltam hófehér-pirosban
A csengettyű szavára és szívemben
Éreztem testedet repesni, Krisztus,
Bocsáss meg, hogy az élet messze sodrott,
Örvénybe és tengerre és hinárra,
Én mindig, mindenütt sírván reád
Gondoltam, téged hívtalak, neked
Gyújtottam énekek és bánatok
Mécset és hófehér ruhámra hulló
Minden sarat és szitkot letöröltem
S a legmélyebb örvény mélyén, halálom
Száz éjjelén és gyönyörömnek ágyán
Feléd rebegtem egy múltó fohászt,
Egy örök sóhajt és a régi kispap
Ma új hitében, hitvalló keményen
Azt hirdeti, mint evangélium:
Hogy szent az élet és jószág az Isten
S elmúlnak föld és ég, de az Ige,
A Szeretet marad s győz. Ámen, Ámen.

Darvadozás

Tömörkény lócáján ülök, üldögélek,
Nézem a Tiszát, mely folyik, mint az élet.

Kavarog az élet, ám a Tisza ballag,
Fölötte szép csöndes tavaszi fuvalmak.

Kikelet készül kinn és az alkonyatban
Hajnali derű és boldog bódulat van.

Felhők csodálkozva a Tiszába néznek,
Ballag a vén víz és elmúlnak az évek.

Tömörkény lócáján darvadozva árván,
Ámulok az élet örök egy csodáján.

Macskazugban

Apró, vidéki város végén olykor
Megállít egy kis ablak, mely megett
Öreg anyóka a világba bókol,
Mely a szomszéd palánkjával szegett.

Csak néz merően téli csillagokra
Nyárfák fölött, havas felhők között
És néz nyugodtan, egykedvűn s az óra
Tízét kakukkol és a szél zörög.

Mit gondol ő az életről, halálról
És a világról, mely ily szűk neki,
A csillag a lelkébe mit világol
S az óra minek végét hirdeti?

A gondolat tán elszállt már fejéből
S szívében elszáradt a vágy, a gyász,
Mint aki hazatért a temetésről
És tudja, hogy itt nincs föltámadás?

Arany nyomában

A nagykörösi magyar éjszakában
Így bandukoltál akkor, mint ma én,
Rossz csillagok jártak szegény hazádra
S te voltál itt a biztos, méla fény.

Elnézem a szobát, hol gyertya mellett
A balladák és penzumok között
Éltél szelíden az emlékezetnek,
Siratva egy elzúgott üstököst.

Magyar magány ez, alacsony gerendák,
De kinn az éjben véges végtelen
Titkával az alföldi menny dereng ránk
S a kútgém darvadozik az egen.

Ó mennyi kútgém, kék magasba lengő
S bús mélybe néző, példázód neked,
Ki a borús jelenben víg jövőre
Hitével mondtál örök éneket.

Lábad nyomába lépek elmerengve
A magyar éjben, ahogy ballagok
S lenéznek rám bízattva, messze, messze,
Kik téged láttak itt, a csillagok.

Ének Jókairól

Nem mondok én ódát dicséretedre,
Mint a magyar költészet nagyjai,
Furulyaszó az én versem, merengve
És andalogva hódol, Jókai!
A régi gyermek hálás szíve áldoz
Mesemondó, nagy gyermekünk, neked,
Ki földerítet a magyar családot,
Ha sorsunk egén beesteledett.

Száz éve jöttél, vigasznak, csodának
És dicsőségnek, Komárom fia,
E kis hazának és a nagy világnak
Száz könyved egy új magyar biblia.
Mindig meséltél, hogy a bús valóság,
A földi rabság tűrhető legyen,
Hogy a szegény magyarság méla sorsát
Feledje, rajtad csüggve szüntelen.

Magyar nábobja új ezeregyéjnek,
Gazdag szegénység jóltevője te,
Mit adjak néked, ki az örök élet
Mennyországából tekintsz ide le?
Egyik szemed sír, nézve nyomorunkat,
Másik nevet, mert a jövőbe lát,
Mikor majd második Árpádod újra
Visszafoglalja az egész hazát!

E szép csarnokban láttalak először
Arany-kék szeptemberben, délelőtt,
A százéves Kossuthról szólt merengő
Harangszavad és föligéztetted őt.

Az örök ifjúság kék nefelejcsé
Virult szemedben szelíd megadón,
Éreztem, hogy e büszke, nagy teremben
Tied az ország és a hatalom!
Most én idézlek tiszamenti tájak
Pásztorsípjával és ünnepeden
Szeged babérját, a nevedet áldva
Királyi trónod arany zsámolyára
Könnyes szavakból fonva, leteszem.

Ember, állat

Egy lovat vert egy ember a Tiszánál,
Szelíd sömlyék közt, borús ég alatt.
Szegény, vert állat nyerített s a száján
A hab fehérlett és a gondolat
Az ember vak agyában csak derengett.
Szegény vak ember, míg te egyre verted
Szegény lovat, én sírtam tehetetlen
S az égre, földre néztem és kerestem
Az Istent, aki jó, aki hatalmas,
A megváltásra gondoltam. Kereszten
Halt Krisztus. S győz az ostor, dárda, kardvas.

(Meghalt a nap)

Meghalt a nap. Bíborló glóriáját
A szürke árnyak tépdésik sután,
A nagy mezők most rágondolnak árván.
Nincs este még és már nincs délután.

Meghalt a hős. Szelíden és nyugodtan,
Mint hőshöz illő, némán elbukott,
Elment nagy tengerek mögé mosollyal,
Mely nem volt fájó és nem volt unott.

A város végén még az ég bíborban
Egy siető gázlámpás fénye lobban,
Mint a rivális, ki rég óta vár.

Írigyen, sárgán, félénk lámpalázban
Törött üveggel hunyorog magában.
De a halott nap őt nem látja már.

Ha kiderül az alkony

Megy a vonat az este sátorába
Eső után, az alkonyég alatt
S egyszerre csak kigyúl felhők palástja
S bíborban égnek múltó sugarak.
Majd rózsafényben tündököl a föld, ég,
Mint valami nagy kései dicsőség,
Mint túlvilági derengés ragyog
A messzi táj s a tavaszi falomb.

Mint életünkben néha, esteledvén
Öröm, remény, csak megjön hirtelen
Valami szent csönd, mint az égi vendég,
Vagy fölragyog egy elmúlt szerelem.
Magunk se merjük hinni, hogy valóság
S amíg szelíden szövi takaróját
Nagy éjszakánk fölöttünk láthatatlan:
Megállunk andalgón az alkonyatban.

Temetők mellett

Kezdik nevem már itt-ott emlegetni
S utánam néznek néha lányszemek.
Ez a dicsőség és a bérem ennyi,
A sírba majd nem névtelen megyek.

Amit kívántam, nemsokára itt lesz,
Szelíd öregség és szelíd halál
És nem sirat a gyermek és a hitves
S a hír felőlem majd nem kiabál.

Míg ifjú voltam: diadalra vártam
S a boldogság mellettem elhaladt,
Talán majd rám lel egyszer ott alant.

De meglehet, hogy ott sem ismerem meg
S el nem dalolt versen némán merengek
S nem érzem, hogy fölöttem pusztaság van.

Azt álmodtam...

Azt álmodtam, hogy mind kihalt a földről
Az ember és a föld csak élt tovább.
Tavasszal kicsíráztak a göröngyök
És kivirítottak a violák.
A madarak vígabban énekeltek
És gondtalanul járt a szende őz,
A gólyák télre ismét útra keltek
És százszor szebben múlt a csendes ősz.
A börtönök küszöbét dudva verte,
Kivirágzottak az utcakövek,
Illat tömjéne szállt áldón az estbe
S örökre elhervadt a gyűlölet.

Én költő vagyok

Én nem szerettem magamat soha,
Én magam ellen sokszor elkövettem
Merényletet. Egy golyó megmaradt
Két borda közt. Egy tavasz-reggelen,
Fiatalon, borúsán szántam én ezt
Magamnak s most velem a sírba jön majd.
Én szerettem a nagy emberiséget
Sok kis komisz embernek ellenére
És szerettem a fákat, füveket,
A madarakat, csillagot, virágot,
(A csillagok az ég virágai)
És szerettem az Istent, aki egyszer
A feszületről hozzám lehajolt
Egy régi estén egy öreg kolostor
Imádkozótermében. És szerettem
Édesanyámat, aki régi szentek
Szelídségével a dühös világ
Ellen kivédett mindig. Magamat
Nem szeretem, mert én bűnös vagyok,
Mert én az életet nem akarom,
Csak egy a vágyam, egy az életem:
Dalolni és álmodni mindörökkön
Örökké. Ámen. Én költő vagyok!

Az örök ballada

Mikor Koppányt, az utolsót,
Vitték büszke Esztergomba,
Halottan is kimagaslott
S fölnézett a csillagokra.

Sírt a föld, amerre mentek,
Sírt az ég, amerre jártak,
Virágai, csillagai
Hervadoztak ősi nyárnak.

Idegeni lovagoknak
Tüzes vassá vált a páncél,
Magyar máglyák mind kihunytak,
Kár ezután ennyi lángér.

Szüzek sírtak és a vének
Vérharmatos sebe áradt,
Ázsiai messze rónák
Kútfeje is mind kiszáradt.

Messze sírok fölzoekogtak,
Messze kanca fölnyerített,
Vörös lón a hold s a dombon
Száz lidércnek lángja intett.

Esztergomban kiszögezték
Négy világtáj fele testét,
Észak, kelet, nyugot és dél
Dögmadara mind kikezdték.

Magyar Isten, öreg Isten
Nézte némán, ült az égben.
Koppány lelke szállt a szélben,
Szállt az éjben, szállt a fényben.

Szállt a földre, szállt a vízre,
Szállt szívekbe, szállt jövőbe.
Igric ajkán halhatatlan
Sóhajtásunk lón belőle!

Megint tavasz...

Megint tavasz van és megint panasz van
Szívemben, ebben az örök kamaszban.
Mert fiatal még és nem értik őt,
Repül, mint a nyíl, mit Szerelem kilőtt.

Repül, de már nem várják szívesen
Az ifjak és a vének kedve sem
Derül reája s úgy borul föléje
Az ég, mint hűtlen szép szemek kökénye.

Ravasz tavasz, ne játssz velem hiába,
Ne csalj, színek és fények orgiája!
Ha jó a tél majd s hímez jégvirágot,
Én akkor is még múltak májusában
Emlékek orgonáit tépve járok.

Rudnay Gyulának

Dicső cigánya színnek, fénynek, árnyak,
Magyar borúnak és magyar derűnek,
Gazdag szegénység áldott orgiája
A képeid, hol álmok hegedülnek.

A földet érzem, mely viharban ázott,
Az eget érzem, mely bizton hajol ránk,
A régi gyászból születő világot,
A lelkedet, édes, bús Magyarország!

Vérmező

Májusban, fényben, boldog virulásban
Oly szépek itt a paloták, a fák,
A kis kocsmáknak zöldernyős magánya,
A sárga villamos, játszó babák.

A katonák, kik új dalt dudorásznak,
A munkások, kik füttyörésznek itt,
A város és május tündéri násza
S a nap, a nap, mely fénylik és hevit.

A vér, a vér rég fölszáradt a földön,
A jaj, a jaj rég mennybe ment szegény
S a vértanú por, hamu, költemény.

Mégis, valami itt borong örökkön
A fényben, égen, földön, a tavaszban:
Magyar gyász, titkos, átkos, halhatatlan!

Kísértetek

Én sokszor érzem, csöndben és magányban,
Hogy visszajárnak itt a szellemek,
Ám nem sötéten, bosszulón, borúsan,
De szelíden, mint alkonyati szellő
Májusban a rózsák felett.

Hisz ők túl vannak életen, halálon,
A kínon és a kéjen, mindenben,
A csillagok zenéjét értik ők már
S a gyűlölet felhőin túl vigyázza
Lépésüket az örök szerelem.

Ha néha néma könny szökik szemünkbe
És a szívünkbe szokatlan meleg,
Ha jót teszünk, ha szépet álmodunk itt,
Ők jártak nálunk, boldogan, fehérén
Az édes, bús kísértetek.

Köszönöm...

Köszönöm néked, Ismeretlen,
Hogy engedted itt énekelnem,
Néznem világod víg csodáit,
Bár oly rövid a mulatás itt.
Hogy láttam hajnalt hasadóban,
Fehér hattyút fekete tóban.
Piros rózsákat, zöld mezőket
S mikor virul a temetőkert,
Hogy hallgattam szél orgonáját,
Mikor megzendülnek a nyárfák,
Békák koncertjét a Tiszában
És hogy nem éltem itt hiában,
Mert néhány szív hajolt dalomra,
Mint cipruság a sírhalomra.

Hódolat Jókainak

Száz éve jöttél, vigasznak, csodának
És dicsőségnek. Nincs oly drága kincs,
Gazdag szegénységünkkel mely fölérjen,
Mint a te nábob lelked művei!
Nekünk ma ők a magyar biblia,
Emlék s remény, egy árva, csonka ország
Mesekirályságának palotája.
Áldott legyen a komáromi bölcső,
Mely az örök nagyságra ringatott,
Áldott legyen a dajkáló anya,
Ki néked elsőként mondott szép mesét.

Száz éve jöttél. Akkor még Pozsonyban
Diéta volt s a legnagyobb magyar
Hirdetni kezdte a föltámadást,
Régi dicsőségünkről énekelt
Árpád költője s a magyar tavasz kert
Egy szebb jövő virágait nyitotta.

Száz év után, ma, fájón ünnepel
A megfogyott magyar, a nagy világ
Legárvább népe s kér, mesélj neki!
Mesélj, magyar mesének apja, áldott,
Dicsőséges, száz éves mesemondó,
Mesélj nekünk édes vigasztalást!

Én láttalak még és hallottalak...
Finom nemes fejed paróka fődte,

Mint dunántúli dombot tél hava,
Óh de alatta két nagy nefelejcs
Örök tavaszt mosolygott szeliden.
S a hangod, mint a hajnali harangszó,
Benne dalolt a régi Magyarország.
Hiszen te voltál, aki márciusban
Minden magyar tavasz legszebbikén
A Múzeum lépcsőjén a Szabadság
Szavát harsogtad el Petőfivel.

S te zengetted a Százéves Kossuthnak
Dicséretét... Én láttam az utolsó
Utad, mikor egy enyhe május estén
Egy ország kísért diadalmenetben.
S amint reád csöndes hant domborult,
Az ég alatt és a rögök fölött
Meggzólalt halkan a fülemüle,
Az Isten madara, lelked barátja
S a csillagoknak, rózsáknak, füveknek
Mesélte el, ki voltál Jókai!

Magam is árva, bús fülemüle,
Ki virrasztom a magyar éjszakát,
Síroznak ormán, híred fája mellett,
Mely a jövőbe és az égbe nő már,
Csak azt akartam eldúdolni halkan,
Hogy legyen áldott százszor az a nap,
Melyen száz éve születted nekünk!

Sorsom

Magyar vagyok, de nem kiáltom,
Mit is keresnék e világon,
Ahol nem értik énekem meg
S lennék eltévedt, árva gyermek?

Ember vagyok, borús, keresztény,
Ki régi eszmék naplementén
Várom a fölkelő napot, bár
Tudom, hogy nékem nem ragyog már.

Dózsa után

Fekete éj bakacsinja
Ráborul a rónaságra,

Mint a kopó, jár vadászni
Szapolyai katonája.

Eltiport tűz hamva mellett
Révedünk a kerek égre,
Őszi szél fú a subánkba,
Hallgatás a nóta vége.

Nagy uraknak vára fénylik,
Nagy kutyáknak szava hangos,
Kicsi kunyhók csöndje rémes,
Véres farsang tora van most.

Suba alatt összenéznek
Bús legények, de nem szólnak.
Káromkodás lenne úgyis,
Várni kell, mit hoz a holnap!

Varjú károg a határban,
Kopácsolnak még az ácsok.
Fekete éj bakacsinja,
Bíbor lesz majd a palástod!

Az örök szőnyeg

A világ óriás, dús szőnyegén
Örök egykedvűn dolgozik az Úr.
Zöld réteket sző barna alapon
S fölöttük végtelen derűs azúr.
Fehér mezőket is hágy, csillogó
Fehér mezőket, majd sző csillagot
És napokat aranyból, holdakat
Ezüstből, hogy az éjszín is ragyog.
Virágokat sző, sárgát, violát,
Égő virágot s bús haloványt,
Tenger virágot és dudvát, mérgeset,
Tavaszmezőben kígyót s ifju lányt.
És szürke, sárga vizeket terít
S magyar mezőkön szőke vizeket
És néha, száz vagy ezer év után
Nyugodt kezében a szál megremeg
És vöröset sző, véres vöröset
És feketét, halálos feketét
És maga is borzadva nézi, nézi,
Csak nézi, nézi szörnyű szőnyegét!

Melankólia

Még néha visszajár, mint a kísértet,
Ha őszi est esője monoton
Zenéjével dobol ablakomon
És bennem fázón megborzong a lélek.

Ó ismerem: velem járt éjt napon
Sötét köpenyben, mint a zord zárándok,
Mentünk, mint néma zárdai barátok
A temetőkbe tartó utakon.

A delelő nap oly ólmos, fakó volt
És oly unalmas, oly szomorú hóbort
Az élet, melynek lángja pislogott csak.

De már nem félek tőle, mert tudom, haj,
Hogy rövid álmunk, ez édesbús élet
Siet nagyon és addig mért ne éljek?

Felhők

Mint másaink, úgy húznak át az égen
S elmúlnak, mint mi, szépen, csendesen.
A semmiből bukkannak föl fehéren
Vagy komoran s övék a végtelen.
Oly idegenül szállnak, egyesülnek
S oly nyomtalanul tűnnek ők tova
S fölöttük az örök azúr derűnek
Tovább ragyog fölséges mosolya.

Az egyik felhő szelíd, mint a bárány,
Másik sötét, mint bika, egy a vég,
Van, amelyiket átölel szivárvány
S van, mely sívár, mint vén váromladék.
Ó felhők, sokszor elnézem futástok
S ballagástok, távol testvéreim
S amíg ti mentek, én tűnődve állok,
És nem találok ösvényt bánat, átok
És borzalom bús földi térein.

Zsolozsma

Szeretlek téged, rejtelmes szemű,
Titokzatos tekintetű jövő,

Ki ott szunnyadsz igéinkben dúdolvá
Halkan s ha majd fölébredsz egy napon:
Orkán és orgona lesz a szavad,
Termő és tipró tett, mely testet öltött!
(És én már nem leszek, már nem leszek.)

Szeretlek téged, édes ifjúság,
Mely bús erőddel szálfákat szeretnél
Tövestől tépni és síró gyönyörrel
Bevésed szívedet tavaszi fákba,
Szeles, bozontos, sápadt, kipirult
Szép ifjúság, ki lassan eltiporsz,
Míg énekelsz és izmos énekedben
Megismerem tünt énekem zenéjét
(S dalolsz majd síromon is, síromon.)

Reménytelen szeretlek, igazán,
Boldog jövődő, bízó ifjúság!

A nagy siralomházban

Emberek mi, édes mindahányan,
Üldögélünk a siralomházban,
Ismeretlen hóhérunk az éjben
Köszörüli kardját feketében.

És mi várjuk, mikor üt az óra
Kakasszóra vagy a harangszóra?
Némelyikünk gyászsorsát felejtí
S haláltáncát hahotázva lejtí.

És van, aki vígan lakomázik,
A hóhérral félvállról komázik,
Van, ki kártyát kever nappal, éjjel,
Van, ki némán, boldogan pöfékel.

Én magam, míg mások adnak, vesznek,
Néha-néha egy nótába kezdek,
Nem a tapsért és nem a bankóér,
De tán így majd enyhébb lesz a hóhér!

A dezentor

Vörös a hold, őszi égen,
Bujdosom a bús fenyéren,

Kopasz pusztán, tarlott nádon,
Egyedül az égvilágon.

Messze, távol ágyú dörög,
Jön a tatár, jön a török,
Idegenek légiója,
Életemet Isten óvja.

De az élet így is élet,
Messze még a végítélet,
Addig várok jó reménybe,
Földi csárda víg szegénye.

Meleg vállak hava villan
Bujdokoló álmaimban,
Mint villan a puska csője,
Hogy pajtásomat lelője.

Krúdy Gyulának

Gordonkahangján sírvavigadásnak
Mesélsz nekünk igaz magyar mesét,
Hogy megszépül szavadra mind a bánat
S tündéri távlat lesz a messzeség.

Mágus szemekkel múltból feligézed
Az elporlott víg gavallérokat
És mosolyognak újra régi szépek,
Kiket már csöndes, vén őskert fogad.

A te szavadra, édes bús szavadra
Sírjából támad a vörös apát
És fölharsog holt magyarok haragja
És újra zúg az ősi, szittyá vád.

Te símogatod hangod bársonyával
Megint életre Zoltánkát, szegényt
És Júliát, selyemben és topánban
S magyar múltunk sok bús kísértetét.

Mesélj, mesélj, duruzsolj és dörömbölj,
Magyar szemöldökfánál magasabb,
Mesédre hadd csituljon és örüljön
A magyar árva, aki csonka, rab.

Gordonkahangján sírvavigadásnak
Csak mondd tovább igaz magyar mesét,

Így vége lesz tán majd az éjszakának
S hajnalra pirkad majd e szürkesség!

Mese

Egy világvégi házban
Világszép lány lakott,
Világ végére néztek
Ott mind az ablakok.
Nem járt előtte senki,
Nem látott senkit ő,
Az Óperencián túl
Megállt a vén idő.
A világszép lány nézte
A csillagos eget,
Tavaszi táján szívében
Valami reszketett.
Hajába rózsát tűzött,
Valakit várt nagyon,
De csak a csillag nézett
Be a kis ablakon.
S a csillag oly közömbös,
Hideg és halovány.
S hiába várt örökké
A világszép leány...

Medgyaszay Vilmának hódolattal

Mit mondjak rólad, hisz, ha énekelnék,
Miként te, akkor könnyebb volna tán,
Hangodban minden bús vágy, édes emlék
Fölcseng s mi csüggünk szíved sóhaján.

Mosolyos könny vagy és könnyes mosoly vagy,
Kis életünk nagy arany tükre te,
Kiben fény és árny szivárványba olvad
És földereng szépség igézete.

Mimi, magányos és talányos itt lenni
Az ember és az asszony, aki nagy
S mi érezzük ujjongó lelkeinkben,
Hogy te nagyon áldott Valaki vagy!

Megédesítéd a könnyet szemünkben
S megszenteled ajkunkon a mosolyt

S meglengeted a gyász fölött derűsen
Az Örömet, e ritka lobogót!

Az elköltözött

Én monostorból léptem e világba
És lassan szoktam meg e fényeket,
Az üdvösség egy halavány sugára
Még mindig homlokom fölött dereng.

Úgy járok és kelek e tömkelegben,
Hol vesznek s árulnak az emberek,
Mint zarándok a vásáros seregben
S az ajkam régi zsolozsmát rebeg.

Még megvan a vén vadgesztenyefáknak
Árnyas sora, hol béke, csend lebeg
S a kispapok némán sétálva várnak
És nem ismernek meg már engemet.

Egy világhíresnek

Bűvész hazája széles e világ,
Ezért kelendő a komédiád,
Mert léha tréfa és mihaszna játék
Bomlott idegnek mindenütt ajándék.

Nem irigyellek. Csak robogj te gyorsan
Reklámbatáron, boldog autóban,
Én az utadból bizton félreállok
S gyalog megyek bár, mégis égbe szálllok.

Amit elértél, arra sohse vágyom,
Inkább heverjek a smaragd gyepágyon,
Mint tövisein tűnő sikereknek,
Melyekről hírek és pletykák brekegnek.

Ó mit tudod te, hogy mi sír titokban
A jegenyékben és az alkonyokban,
A hegedűkben és a tört szivekben
S mi készülődik egy új fergetegben?

Ó mit tudod te, embernek, magyarnak
Mi fáj ma mélyen és a szent viharnak
Mit rejt a méhe, mely egünkre jön még
S veszett világot vígan összedönt még?

Én e viharok húrját hangolom már
S hiszem, hogy boldog himnusz lesz a zsoltár,
Mely most Babilon baljós vize mellett
Magányosan az Istennek felelget!

Imádság a gyűlölködőkért

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölködőket és a köpködőket.

Szeretted ezt a szomorú világot
S az embert, ezt a nyomorú virágot.

Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet
És hogy fölöttünk csak az Úr ítélhet.

Szelíd szíved volt, ó, pedig hatalmad
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.

A megbocsájtást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.

Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, mely égbe harsan.

A gyilkos ember hangját, aki részeg
S a szeretet szavát feszítené meg.

És Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölködőket és a köpködőket.

Most is bocsáss meg nekik, mert lehet,
Hogy nem tudják tán, mit cselekszenek.

Életérzés

Már annyiszor döbbsentem meg halálos
Mély döbbsenással a csodán, hogy élek,
Hogy én vagyok e különös, talányos,
Bús és gúnyos valaki, aki évek
Hosszú során át megy az ismeretlen
Örök sötétbe és közben dalolgat,
Akit elhagytak ifjúság, szerelmek
S elnézi hosszan rokonát, a holdat.
Az is magányos, mint én, az is éjnek

Éjén tündöklük szelíden s magától
Elsápad, ha jön a zaj és az élet.

Már annyiszor döbentem meg halálos
Mély döbbenéssel a csodán, hogy élek!

